

Siberovci v Kremenčuku

Víte kde je nebo co je Kremenčuk? Většina čtenářů asi určitě neví. A není se co divit. Zeměpis se moc nenosí, a tak z Ukrajiny budete znát tak hlavní město Kyjev, nebo nechvalně známý Černobyl. Kremenčuk je město na Dněpru, asi 250 km jižně od Kyjeva. Je zajímavé snad jen tím, že v jeho sousedství byla v roce 1959 uvedena do provozu jedna z největších vodních elektráren na Ukrajině.

se s Estonskem porovnává obtížně. Estonsko je Evropa, lidé jsou k sobě chladnější, otažitější. V Kremenčuku bylo vše jednodušší, upřímnější, všude jsme se setkávali s ochotou i spoluprací. Stavba pro nás byla ukrajinským partnerem připravena vzorně. Pláň dvorců, obrubníky a žlaby byly uloženy

I tady se ale hraje tenis. Asi před dvěma lety firmu Sibera oslovil investor z Ukrajiny, který kvalitu Sibera Systemu dobře zná z Prostějova. Jeho syn tam totiž řadu let trénuje. Celý prostějovský kompaktní areál se mu natolik zalíbil, že se rozhodl postavit podobný doma v Kremenčuku. Jednalo se dlouho především proto, že léta 2009–2010 nebyla novým investicím příliš nakloněna. Krize postihla celý svět a Ukrajinu ještě víc. Nakonec ale k dohodě došlo, říká Jaromír Sibera jun.

„Když jsme dokázali postavit kurty v Estonsku, včetně dopravy ostravské škváry do Hamburku a pak lodí do Estonska, proč to nezkusit na Ukrajině, kde, díky bohu, bylo na místě stavby škváry vhodné kvality dost. Dopravit na místo určení jsme museli „jen“ sto tun antuky, 25 tun cihlářské hlíny a veškeré vybavení kurtů (lajny, sloupky, sítě...). Estonsko je členem EU, vše bylo jednodušší.

Pokládání patentní vrstvy

Na Ukrajinu nebyl problém cokoli odeslat, jen nikdo z nás netušil, jak dlouho si zásilku nechají na hranicích. S antukou nebyl problém, složitější to bylo s vybavením. Museli jsme pro celníky nafotit každé koště a síťovačku. Největším oříškem ale byla cihlářská hlína. Ukrajínští celníci nechápavě kroutili hlavami a nemohli pochopit, proč se na Ukrajinu veze obyčejná hlína. Už jsme nevěřili, že kamion propustí. Nakonec to vyřešil úplatek. Hlínu vezl ukrajinský dopravce, kamion byl také ukrajinský, takže si to Ukrajínští vyřešili mezi sebou sami. Posádku našeho servisního

Konečná úprava dvorců

Tým „Siberovců“ před návratem domů

vozu, zaplněného nářadím, tvořili stavbyvedoucí Ing. Marian Peňák, Vladimír Falát, Demeter Keblůšek a Miroslav Cigáník. Cesta byla vzrušující. Na hranicích nám kontrolovali úplně všechno. Krabice, batohy, lékárníčky, jen čtyřmetrové měřicí latě na střeše auta si nevšimli. Chlapci jeli karpatskými průsmyky podle navigace, až ve dvě v noci přijeli k mostu, u něj závora a nikde nikdo. Vzbudili hlídku se samopaly, a ta prohlásila, že teď nic řešit nebude, až ráno. I tady pomohla „pozornost“ a jelo se dál. Z domova až do Kremenčuku jeli kluci nonstop 27 hodin.

Na místě už všechno fungovalo perfektně. Ukrajínští byli vstřícní, jazyková bariéra nebyla skoro žádný problém. Práci jsme zahájili hned druhý den po příjezdu. Pracovalo se 45 dnů nepřetržitě a to od 6 ráno do 7 večer. Práci nám komplikovala stále modrá obloha se třiceti pěti stupni ve stínu. Bydleli jsme společně v jednom bytě, obědy zajišťoval investor, večere jsme si vařili sami. Ukrajina

s naprostou přesností. S tím se setkáváme velmi zřídka i u nás. Práci jsme v termínu předali ve vzorné kvalitě a už 27. června se na dvorcích uskutečnilo mistrovství Ukrajiny. Úspěch je dílem všech našich pracovníků. Poděkování si opravdu zaslouží.

A co nás čeká v nejbližší době? Možná dva dvorce ve Finsku. Odskočíme si tam pravděpodobně z Estonska, kde budeme provádět plánovanou údržbu. Nechtěl bych to zakříknout, ale zdá se, že nás čeká i cesta do daleké Číny. Investor si vyžádal nabídku a my už přemýšlíme, jak do Číny budeme dopravovat materiál a zařízení. Prý to nebude složité. Do Hamburku po ose, a pak lodí do Číny. Podmínkou realizace ale je, aby byla na místě škvára vhodné kvality. Dopravovat ji z Čech by byla samozřejmě hloupost.“

Připravil STANISLAV BURIAN

Snímky: firemní archiv

Pohled na dokončené dvorce a tenisovou halu